

Arrest

nr. 110 187 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-P. MARTENS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en uit Karte Bukhti, in de stad Mazar-e-Sharif, gelegen in de provincie Balkh afkomstig te zijn. U bent van Tadzjiekse etnische origine. U heeft tien jaar school gelopen in Afghanistan. Uw vader overleed toen u ongeveer tien jaar oud was. Een jaar later hertrouwde uw moeder met X, uw stiefvader. Hij is een rijk en machtig man met contacten bij de overheid. Hij werd steeds omringd door lijfwachten. U werd mishandeld door uw stiefvader. U woonde samen met uw moeder, uw zus X en uw broer X in het huis van uw stiefvader. Een dochter van de broer van uw stiefvader, X, woonde eveneens bij jullie in. Jullie werden verliefd en wilden huwen. U deed een aanzoek maar uw ouders waren niet tevreden. Uw stiefvader wilde dat ze iemand anders huwde. X wenste echter met u te huwen. Jullie namen 30.000 dollar van uw stiefvader en vluchten naar Kaboel waar jullie gedurende drie nachten in een hotel verbleven. Nadien belde u uw zuster in de provincie Logar op en vertelde haar dat jullie van huis waren weggelopen. Hoewel uw zuster erg boos was

mochten jullie bij haar verblijven. Na een tijdje bleek Azita zwanger te zijn. U zus vertelde u dat u geen andere keuze had dan Azita te huwen. De volgende dag ging u samen met uw schoonbroer inkopen voor het huwelijksfeest doen in Kaboel. In Kaboel werden jullie door uw zuster opgebeld die vertelde dat de overheid Azita was komen arresteren en dat u ook gezocht werd. Uw schoonbroer bracht u naar het huis van zijn oom langs moederskant waar u gedurende zevenenhalve maand ondergedoken leefde. Toen uw zuster daar op bezoek kwam vertelde zij u dat Azita van Kaboel naar Mazar werd gebracht en dat zij daar door uw stiefvader werd gedood. U wist niet hoe het verder moest. Niet alleen was de overheid nog steeds naar u op zoek, ook de taliban waren te weten gekomen dat u met een meisje weggelopen was. Uw schoonbroer stelde dat u niet langer in zijn huis of dat van zijn oom kon verblijven. Als de taliban u vonden zouden ze immers niet alleen u maar ook uw familieleden doden. Uw schoonbroer contacteerde een smokkelaar en organiseerde en betaalde uw vlucht. Van Logar vluchtte u in een burka naar Kaboel. Van Kaboel ging u naar de stad Peshawar in Pakistan. Daarna nam u het vliegtuig naar Turkije en van daaruit ging u naar België. Op 28 april 2011 heeft u zich bij de Belgische asielinstanties aangemeld en een asielaanvraag ingediend. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u de overheid, uw stiefvader en de taliban vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u een identiteitsbewijs (taskara) voor.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 16 september 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2° ; 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op 21 maart 2012 als meerderjarige moet worden aanzien. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient men de aandacht te vestigen op fundamentele en flagrante verschillen, die betrekking hebben op de oorzaak van de door u in het kader van uw relaas aangehaalde elementen, tussen de versie die werd voorgesteld tijdens het gehoor op het CGVS en de informatie die u in de vragenlijst heeft gegeven bij de DVZ. Betreffende de aanleiding van uw problemen in Afghanistan, uw door uw omgeving niet goedgekeurde relatie met het nichtje van uw stiefvader, dient vastgesteld te worden dat u op de DVZ verklaarde dat u en Azita verliefd werden op elkaar en wilden huwen. Uw moeder en stiefvader keurden jullie relatie echter niet goed (vragenlijst cgvs p.3). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal houdt u aanvankelijk deze versie van de feiten aan. U stelt dat u na een tijd een aanzoek deed, maar dat ze niet tevreden waren. Uw stiefvader wilde dat ze iemand anders huwde (cgvs p.9). Wanneer het Commissariaat-generaal u later tijdens het gehoor vraagt wat uw moeder over uw relatie met Azita zei stelt u plots dat uw familieleden en uw moeder niets van jullie relatie wisten. Gevraagd wanneer ze er van op de hoogte raakten stelt u dat ze het pas wisten toen jullie van huis weggelopen waren en dat jullie nadien geen contact meer hadden (cgvs p.15-16). Even later stelt u opnieuw dat uw familieleden niet op de hoogte waren van jullie relatie omdat jullie samen in hetzelfde huis opgroeien sinds uw kindertijd (cgvs p.17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden ontkent u eenvoudigweg tijdens het eerste gehoor verklaard te hebben dat uw moeder en uw stiefvader op de hoogte waren van de relatie en dat zij ertegen gekant waren (cgvs p.17). Met deze verklaring gaat u voorbij aan het feit dat u ook voor het Commissariaat-generaal aanvankelijk stelde dat uw moeder en stiefvader niet tevreden waren met jullie relatie. Verder stelde u met betrekking tot de vlucht van u en uw geliefde uit het huis van uw stiefvader tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw stiefvader Azita geld in bewaring had gegeven en dat jullie met dat geld gevlucht zijn (vragenlijst cgvs p.3). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u dan weer dat Azita het geld van uw stiefvader gestolen heeft en dat ze wist waar hij het verborgen hield. Tijdens het gehoor blijkt u merkwaardig genoeg ook niet te weten waar uw oom het geld verborgen had. U kan slechts vermoeden dat het in de kluis zat (cgvs p.16). Aangezien u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de omstandigheden waarin uw problemen in uw land van herkomst ontstonden, kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen ter zake. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden zijn geweest. Bovendien roepen ook uw bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen betreffende de activiteiten van uw stiefvader en de daaraan verbonden vrees ernstige vragen op. Zo stelt u bij het Commissariaat-generaal dat uw stiefvader een machtig en rijk man is die lijfwachten had (cgvs p.6). Gezien u verklaart toch enkele jaren in zijn huis gewoond te hebben (cgvs p.9) is het bijzonder opmerkelijk dat u geen idee blijkt te hebben van de activiteiten van uw stiefvader. Gevraagd of u enig idee heeft wat zijn beroep was, is antwoordt u ontkennend. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u enig idee heeft wat zijn activiteiten inhielden, stelt u dit niet

exact te kunnen vertellen. Wanneer u duidelijk wordt gemaakt dat het Commissariaat-generaal geen exacte informatie verwacht en u opnieuw vraagt of u enig idee heeft wat uw stiefvader zijn activiteiten inhielden moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven. Wanneer het Commissariaat-generaal bovendien stelt dat u vertelde dat uw stiefvader voor de overheid werkt en u om toelichting vraagt, stelt u dat hij niet voor de overheid werkte maar mensen kende die bij de overheid werken (cgvs p.6). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat uw stiefvader generaal Sadeq genoemd werd en een commandant voor de overheid is (verklaring dvz, vak 12: gegevens van de moeder en partner). Wat betreft het resterende bedrag van de 30.000 dollar die jullie van bij uw stiefvader hadden meegenomen stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u al het geld dat u nog over had aan uw zus gaf (vragenlijst cgvs p.3). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u hierover dat u het resterende bedrag bij een geldwisselaar in Kaboel onderbracht (cgvs p.9). Gevraagd wat er met het geld gebeurde, antwoordt u dat u met een deel van het geld naar België kwam en deel in Afghanistan achterbleef. U stelt dat het geld bij de geldwisselaar was toen u Afghanistan verliet en dat u niet weet of het nu bij uw schoonbroer of nog steeds bij de geldwisselaar is (cgvs p.16-17). Wanneer het Commissariaat-generaal u op deze tegenstrijdigheid wijst verklaart u aanvankelijk de vraag niet te begrijpen. Wanneer u de vraag opnieuw gesteld wordt herhaalt u uw antwoord dat u niet weet of het geld zich momenteel bij uw schoonbroer of de geldwisselaar bevindt. Als u er op gewezen wordt dat u geen antwoord geeft op de vraag stelt u dat men tijdens het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed luisterde naar uw uitleg. U vult aan dat u het geld aan uw zuster gaf toen jullie van Kaboel kwamen en nadien, toen u met uw schoonbroer inkopen voor het huwelijk ging doen in Kaboel het geld meenamen en aan de geldwisselaar gaven (cgvs p.18). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid is echter weinig aannemelijk. Uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt duidelijk dat u refereerde naar het resterende bedrag dat u aan uw zuster gaf op het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Betreffende uw tweede onderduikadres in Logar verklaarde u over de duur van uw verblijf bij Rahman tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u gedurende ongeveer zeven of zevenenhalve maand bij Rahman verbleef (cgvs p.11). Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u echter dat uw schoonbroer u naar Rahman, een kennis van hem in hetzelfde dorp, bracht en dat u daar ongeveer een jaar onderdook (vragenlijst cgvs p.3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u toen vertelde dat u bijna een jaar in Logar verbleef maar niet dat u een jaar in zijn huis verbleef (cgvs p.18), wat echter opnieuw niet uit uw verklaringen in de vragenlijst af te leiden valt. Bovenstaande vaststellingen leiden er toe dat de ernst en de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven verder ondermijnd worden. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. Het door u voorgelegde identiteitsdocument (taskara) is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara betreft immers slechts uw identiteit en ondersteunt uw asielrelaas niet. Inzake dit document moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet

onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat er in de provincie Balkh in 2010 en begin 2011 sprake was van een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers. In de tweede helft van 2011 tekende zich echter een licht dalende trend af in het aantal incidenten in de provincie. Hoewel uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin er na de winter in 2012 opnieuw sprake was van veiligheidsincidenten, blijkt de situatie in de provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten betrekkelijk kalm. Uit deze analyse blijkt bovendien dat er in de stad Mazar-i-Sharif in 2012 bijna geen enkel aan het gewapend conflict gerelateerd incident plaatsvond. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker wijt de vastgestelde tegenstrijdigheden aan een foute weergave door de tolk of een foute interpretatie door de commissaris-generaal.

Verder stelt hij dat het bekend is dat de Afghaanse politie hardhandig optreedt tegen burgers, wat ook duidelijk werd tijdens recente betogingen tegen de antimoslimfilms, en dat de streek dus niet veilig is.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift zijn immatriculatiebewijs toe en verschillende internetartikels over de veiligheidstoestand in Afghanistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker over verschillende wezenlijke onderdelen van zijn asielrelaas tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Zo legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop zijn moeder en zijn stiefvader op de hoogte kwamen van zijn relatie met Azita. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij steeds heeft verklaard dat het voor zijn stiefvader duidelijk werd dat hij en Azita een relatie hadden toen ze samen waren weggevlucht. Hij wijt de vastgestelde tegenstrijdigheden aan een foute weergave door de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hiermee gaat verzoeker echter voorbij aan de vaststelling dat hij aanvankelijk ook tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een andere versie van de feiten gaf. Daar stelde hij immers dat ze verliefd werden en wilden huwen maar dat zijn stiefvader wou dat ze met iemand anders huwde en dat zij dan zei dat ze moesten wegllopen (gehoorverslag, 9). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker ook bij het CGVS verklaarde dat zijn stiefvader reeds op de hoogte was van hun relatie voor ze wegliepen.

Verder verklaarde verzoeker bij de DVZ dat zijn stiefvader Azita geld in bewaring had gegeven en dat ze met dat geld gevlucht zijn (vragenlijst, 3), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat Azita het geld van zijn stiefvader gestolen had (gehoorverslag, 16). Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Bij de DVZ verklaarde verzoeker ook dat zijn stiefvader generaal Sadeq genoemd werd en een commandant voor de overheid is (verklaring, vraag 12), terwijl hij bij het CGVS geen idee had wat het beroep van zijn stiefvader was. Verzoeker stelt dat hij nooit heeft gezegd dat zijn stiefvader bij de overheid werkte en wijt ook deze tegenstrijdigheid aan een foute weergave door de tolk bij de DVZ. De Raad ziet echter niet in hoe deze tegenstrijdigheid aan een foute weergave door de tolk te wijten kan zijn. Het is immers totaal onaannemelijk dat de tolk het beroep van verzoekers vader zou verzinnen.

Verder verklaarde verzoeker bij de DVZ dat hij al het geld dat hij nog over had aan zijn zus gaf (vragenlijst, 3), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij het resterende bedrag bij een geldwisselaar in Kaboel onderbracht (gehoorverslag, 9). Verzoeker stelt hierover dat het zeer aannemelijk is dat men niet alleen tijdens het eerst gehoor niet goed heeft geluisterd maar dat dit ook het geval was tijdens het tweede gehoor. Deze uitleg biedt echter hoegenaamd geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Het immatriculatiebewijs dat verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd bevat geen informatie over zijn asielrelaas en kan dus niets aan deze vaststellingen veranderen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Mazar-i-Sharif een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *"alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen"*. De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 22 maart 2013, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is.

Volgens het Cedoca-rapport van 21 maart 2013 is de rust in de provincie Balkh teruggekeerd en gaat de situatie er nu al twee jaar op rij op vooruit. Gemiddeld werden er minder dan tien aanslagen gepleegd per maand over de hele provincie. In de stad Mazar-i-Sharif vond er in 2012 bijna geen enkel aan het conflict gerelateerd gewelddadig incident plaats.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het bekend is dat de Afghaanse politie hardhandig optreedt tegen burgers, wat ook duidelijk werd tijdens recente betogingen tegen de antimoslimfilms, en dat de streek dus niet veilig is. Hieruit blijkt echter niet dat in het district Mazar-i-Sharif aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn. Dit blijkt evenmin uit de internetartikels die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in het district Mazar-i-Sharif een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in het district Mazar-i-Sharif op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER